BARVY VŠECKY

(Třeboň A 4, fol. 397b)

Barvy všecky, jenž rostú na poli,
kteréž nosí zemská rolí,
Buoh zjednal k své vóli,
co sě to znamená koli.

Modrú barvu múdří chválé,
neb sě v ničem nezkalé:
co činí, to všecko stálé,
protož jest ta hodna krále.

Bielá barva dobrú naději miení,
ale žeť sě snadně ušpiní,
protož ji mnozí viní,
že z radosti smutek činí.

Šerá barva výše sebe sáhá,
kohož pravá milost přemáhá,
v tom nebezpečná váha:
varuj sě jie jako vraha.

Červená barva u milosti hoří:
pravá milost rovná sě k moři,
ktož jí do starosti dvoří,
musíť býti pro ni v hoři.

Zelená barva jest lehké ceny,
ale jest snadna k proměnění,
líba ku pohledění,
brzka také k proměnění.

Brunátnú barvu mnozí mají,
neb ta tajných věcí tají:
ktož pravú milost znají,
múdří sě s tiem často obierají.

Blankytná barva jestiť celá naděje:
nedbaj toho, když sě dobře děje,
tak jakž s věrú přěje,
tiem smutné srdéčko okřěje.

Černá barva smutek plodí,
vdovskému sě stavu hodí:
komužť žalost v srdci škodí,
mnohýť člověk v ní tak chodí.

Žlutú barvu toto hanie,
nebť jest hnutna klevetánie:
nejednu pannu, paní
nebo svým jazykem lstivě raní.

Modrý květ ustavičnost zvěstuje,
blaze tomu, komužť ona přeje:
milost, jejie milost
jestiť, jestiť mé utěšenie.

SLUNCE STKVÚCÉ

(Třeboň A 7, fol. 140a—140b)

Slunce stkvúcé, toť již svietí,
mé srdéčko ktve jako v kvietí
po té, ješto v modrém chodí,
mému srdci radost plodí.

Anjelskéhoť jest zezřěnie,
rozkošnéhoť jest stvořenie,
přěšťastnéťjejie narozenie:
byť pomněla na mé slúženie!

Slušíť také krásné slúžiti,
nad jiné ji chváliti,
neb ona muož utěšiti,
ochotné slóvce promluviti

a řkúc: „Muoj milý, pravím tobě,
však máš mé srdce vždy při sobě,
jinak toho neproměním,
radějšeť já smrt podstúpím."

„Z tohoť děkuji tvé milosti,
zbavilas mě všé tesknosti,
mého těžkého myšlenie,
srdce propustila z vězenie."

Jáť jinak řéci nemohu:
Z tohoť děkuji Pánu Bohu,
nebť jest ten dar od něho dán.
Budiž pochválén nebeský Pán!

ANDĚLÍKU ROZKOCHANÝ

(Praha UK XVII F 9, před. příd.)

Andělíku rozkochaný,
nade vščcky přěvýborný,
vše milosti plný,
mému srdci zvolený!
Ty si kvietek ovšem přěvýborný,
toběť slúžím beze vše proměny,
já tvój sluha jediný!

DŘĚVO SĚ LISTEM ODIEVÁ

(Vídeň 4558, fol. 24b—25a)

Dřěvo sě listem odievá,
slavíček v keřku spievá.
Máji, žaluji tobě
a mécě srdce ve mdlobě.
Zvolil sem sobě milú,
ta tře mé srdce pilú.
Pila hřeže, ach bolí,
a tvójť budu, kdeť sem koli.
Srdéčko, divím sě tobě,
že nechceš dbáci o sobě.
Tvá radosť, veselé hyne
pro tu bezé jmene.

Ačť bych já ji zmenoval,
mnohýť by mě štrafoval
a řka: „Proč ty tak slúžíš?
Čemu sě milostí chlubíš?"
Neustavičný milovník
jako u cěsty hřěpík:
k čemu sě koli přičiní,
a tomu všemu uškodí.
Ktoť sem, tenž nosímť pilu:
jáť mám najkrašší milú,
téť nikomu nepoviem,
sámť ji s mým srdéčcem viem.

Viera vieře pomáhá:
kdeť sú dva sobě věrna —
on jí a ona jemu —,
nepoviedaj třeciemu.
Mnohýť sě rád honosí,
ten tajemství pronosí.
Ach naň, zlýť obyčejť jmá!,
nepřejteż mu, ktoť jeho zná.
Poniž on vás tak hanie,
prosímť vás, panny i panie,
přezdiec jemu: „Ruší nás,"
vyščerčmež jeho pryč od nás!

PŘEČEKAJE VŠIE ZLÉ STRÁŽE

(Třeboň A 7, fol. 154a—154b)

Přečekaje všie zlé stráže,
puojduť k milé hrdlo váže.
Svuoj kuoň pustím po dúbravě,
sám s ní sedu rozmlúvaje.

Již ptáčkové zhuoru vstali,
vzhuoru vstavše zazpívali,
zazpievavše pryč letěli,
mě smutného zde nechali.

Tiem zpievaním, tiem volaním
ubudichu krásnú paní.
Když se j' ze snu probudila,
ke mně mile promluvila

a řkúc: „Brachku, čas jest vstáti,
skuoroť bude již svítati!
Den se blíží, ten já znaji,
vše zlé stráže vzhuoru vstávají."

„Rozlúčenie mezi náma —
klevetníčkóm radost dána!
Protož, milá, buďvaž věrna,
žádný zlý sok mezi náma!"

SLÓVCE M

(Praha UK XX B 9, fol. 156b)

Srdce, netuž, nelzeť zbýti,
pravímť cele,
aniť se jest lze ukryti
již veselé.
Toť pravím: Za utěšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém,
a v tomť se znám.

Ač pod nebem jest stvořenie,
nerozomiem,
róžě, jiný květ nic nenie,
toť směle diem.
Toť pravím: Za utěšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém
a v tomť se znám.

Jestiť jí milo slúžiti,
ač z milosti,
anať dá dobrým požiti
vždy v radosti.
Toť pravím: Za utěšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém,
a v tomť se znám.

Rač to v svém srdci zavřéti,
než bez smiechu,
ež mně jiné nelze mieti
za útěchu.
Toť pravím: Za utěšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém,
a v tomť se znám.

Tedyť poviem otevřeně:
V tvéť službě sem!
Aniť změním do skončenie
mé milé M.
Toť pravím: Za utěšenie
mněť v světě milejšie nenie,
a za toť mám,
než to mé milé slóvce M,
jenž panuje v srdéčku mém,
a v tomť se znám.

Vide s. 90 – loci communes